

SZÉCSI NOÉMI
Nyughatatlanok

Madame Ramuntcho legénye gazdasszonya biztatásától kísérve haladt egyre távolabb a fa törzsétől, az ablakok alá nyúló ágon. Utóbb guggolásba ereszkedett, aztán hason csúszott, de a fáról akkor sem érte el a ház falát, ha a karját egészen kinyújtotta. Az ág pedig annyira meghajolt a súlyától, hogy arról szó sem lehetett, hogy felálljon. Pedig legfeljebb tizennégy éves lehetett, nem nyomott annyit, mint egy felnőtt férfi, nemhogy halász vagy tengerész.

– *Mesdames!* – kiáltott fel a hölgyeknek, akik azonnal megjelentek az ablakban.

Madame Ramuntcho széles mozdulatokkal jelenítette meg az éppen elvégzett kísérlet szakaszait, míg a végkövetkeztetésig jutott. Még a pipát is kivette a szájából, hogy bejelenthesse:

– *Impossible* – mondta, főleg Effie-nek. Aztán szólt a gyerekeknek, hogy lejöhet.

A fiú egyelőre szoroson ölelte a mélyen lehajló faágat, hogy ha már a végsőkig eljutott, van-e innét visszaút. Gyors pillantásokat vetett a mélyben burjánzó rózsabokrokra és virágágyásokra. A villa kertje még októberben is virult, csak az őszi rothadás émeletően finom illata jelezte, hogy közeleg a tél. A két angol nő már nem várta be a szerencsés földet érést, behúzódtak a szobába, és a spalettákat is becsapták.

– *A madame-nak* leírtam az emberünket. Azt mondja, nem lehet halász, mert a becsületes halászokat ő mind ismeri, harmin-

cadik éve immár, hogy naponta veszi tőlük a friss halat. Kalóz vagy jöttment. Nem vállal érte felelősséget.

Effie-t nem ez foglalkoztatta.

– Szó sincs róla, jóra való asszonynak tartom, de ön nem furcsállja, hogy egy ilyen egyszerű, mondhatnám, közönséges asszony ekkora házat birtokol? Sokat gondolkodom ezen.

– Én is tűnődtem ezen egy keveset, aztán amikor a miarritze-remet úgy leteremtette, hogy az megorrolt rá, dühében kitergette a *madame* múltját.

– A kalózok pénze, mi? – csillant fel Effie szeme. – Ebben egészen biztos voltam.

– Nem. Egy királypárti száműzött a Bourbonokkal együtt tért vissza, és itt, Biarritzban telepedett meg. És a *madame* tizenhat évesen nem volt több, mint a cselédje, mezítlábas biarrot lány. Olyan híven szolgáltta és ápolta a megtört aggastyánt, hogy az a halálos ágyán nőül vette, és mindent rá hagyott. Kapott aztán a *madame* magának fiatal, erős baszk férjet is, de az meg vízbe fúlt. Így lett végül a maga ura.

Effie friss szemmel nézett körül a szobában. Ez sok mindent megmagyarázott: a tulajdonosnő plebejus szokásait, kétes ízlését és mérhetetlen rokokó bútorkészletét. Nyilván egy kastély teljes bútorzatát zsúfolta be egy szerény kétemeletes villába, minden mértéktartást mellőző összevisszaságban. Az egyébként tágas hálószobában nem csupán egy hatalmas hitvesi ágynak és két te- rebélyes ruhásszekrénynek, hanem még egy szalongarnitúrának is el kellett férnie teaasztalostul, valamint egy hosszú pamlag- nak az ablak alatt.

Effie feltérdelt a pamlagra, hogy utoljára kinézzen az udvarra, mielőtt éjszakára behajtja a spalettákat. A fiú valami úton-módon lejuthatott a fáról, mindenki behúzódott a házba, besötétedett.

Amikor Effie ismét letette a lábát, észre sem vette, hogy térdével lerúgta Amy szőnyegtáskáját.

Egy kemény tárgy koppant a padlón, Effie látta, hogy egy szép, bőrkötéses dagerrotípiá az, amint földet ért, szét is nyílt. Fiala nő mosolygott a képen, üde, szép; mélyen dekoltált, puffos ujjú, talán báli ruhát viselt, néhány évvel korábbi divat szerint valót. Az arckép alatt, az apró, bőrhöz öltött gravírozott rézlemezkén pedig ez állt: „Aimee”.

– Ez ki? – emelte fel a képet Effie. – Húga, régi barátnéja?

Hálótársnője épp az öltözőszobából lépett ki, hálóinget öltött, kibontotta, átfésülte világos gesztenyeszínű haját.

– Én magam.

– Hogy lehet? Én azt hittem, úgy hallottam, hogy az ön neve Amy.

– Vegye úgy, hogy az. De ha majd levelet ír nekem, így írja rá a nevem. Skót módra, francia ékezet nélkül.

– Mire való a cifrázás, ha Amynek mondom? – értetlenkedett Effie.

– Tudja, Effie, néha a fennhéjázás marad a kevésbé előkelő családok egyetlen öröme. A nagyanyám ifjan olyan szép időket töltött Párizsban a nagy forradalom idejében, hogy nem volt elég, hogy anyámat mindenki mulatságára Marie-Libertének hívatta, még engem is francia módra akart elnevezni.

– És vajon miért időzött a kedves nagymamája Párizsban? – kíváncsiskodott Effie, miközben elfújta a lámpát.

– Igazi skót asszony, méghozzá bábaasszony volt – kerülte meg a válaszadást lendületesen Aimee. – Az a hátsó udvarát borókabokrokkal ültette tele. Ha jöttek a bajba jutott lányok-asszonyok, azok terméséből adott egy marékkal a „bárányhoz”, ahogy mondták, mert hát használja mindenki lelkiismerete szerint.

– És mi nőtt az előkertben? – kérdezte mohón Effie.

Aimee felkönyökölt, és várta, mikor szokja meg a szeme annyira a sötétet, hogy Effie szemébe nézhessen.

– Cickafark. De... bocsássa meg szokimondásomat, de miképpen remélheti, hogy kigyógyul meddőségből, ha az év nagyobbik részét a férjétől távol tölti?

– Először is meg kell erősödnöm. Az orvos soványnak mond, úgy véli, olyan most a testem, mint a kövecses hegyi talaj. A mag csak dús földben kezd csírázni.

– Ugyan, Effie, ez badarság. Fiatalkoromban egy előkelő angol hölgy gyermekeit oktattam, aki Párizsba ment férjhez egy francia arisztokratához. Lady Odile olyan volt, mint a venyigekaró, és mégis nyolc gyermeket hozott világra – hat túl is élte a gyermekkort. Onnantól kezdve viszont kulcsra zárta a hálószobáját éjszakánként. Megmondta, hogy asszonyi kötelességeinek a legmesszebbmenőkig eleget tett az elmúlt húsz évben, és most, hogy elmúlt negyven, végre élni akar. Újra bálókba járt, és egy fiatal olaszt részeltetett kegyeiben, aki az általános meggyőződés szerint körözött *carbonaro* volt. Attól már csak egyetlen gyermeke született, de az a fiúcska lett mind közül a legszebb.

Effie valósággal elnémult. De Aimee annál nagyobb kedvvel merült el emlékeiben.

– Kedveltem a ladyt. Saját férje szerint egy zsidó kurtizán közvetlenségével bír, és akármilyen bizarrul hangzik, ezt ő, a félvilági hölgyek nagy barátja, dicséretnek szánta. A legnagyobb barátságban éltek, de palotájuk külön-külön szárnyában, és nem tagadták meg egymástól az elismerést és a tiszteletet.

Aimee szinte pökhendien idézte fel régi élete különös kulisszáit, Effie viszont elborzadt, és alig talált szavakat.

– Mifelénk legfeljebb végső esetben mondana valaki ilyen szavakat a feleségére.

– Néha elfeledkezem róla, hogy mások járatlanok a párizsi frivolságokban. Ezzel csupán annyit mondott, hogy a neje olyan póztalan és kedves, mint az a két holland zsidó nő, akiknek társaságában estéit, éjszakáit töltötte, valamint azt is, hogy a lady arisztokrata létére demokrata hajlamokat ápolgat. Asztaluknál étkeztem, szinte egyenrangúként kezelt, bizalmába fogadott.

– Akkor elmondhatja, hogy jó helye volt. Virult is, az látszik.

– Nevelőnőként fehér csipkegalléros fekete selyemruhában jártam, hogy ne ragyogjam túl az eladósorba került kisasszonyokat, akik mellett esetenként a kísérő szerepét töltöttem be. Csak sötétet volt szabad hordani, télen posztót, nyáron nyomott virágminitást is, de csak a birtokon. Amikor azonban férjhez mentem, a lady a tavalyelőtti ruhatára három szép toalettjét is nekem ajándékozta, amelyek kis átalakítás után kitűnően szolgáltak, sőt abban, ami öt évvel azelőtt volt divat, hat éve még úgy tündököltem egy vidéki bálon a férjem oldalán, mint a legdivatosabb hölgy.

– Ó, ez a valódi diadal – lelkesedett Effie megkönnyebbülésben, hogy Aimee egyre messzebb jut attól a beszédtemától, amelynél alig néhány perce még kínosan elidőztek. És egyre inkább távolodtak, mert Aimee tovább merengett lánykorán:

– Bevallom őszintén, a fennhéjázás bűnét is elismerve, hogy leány korom során volt fél esztendő, amikor azt képzeltem, hogy pironkodás nélkül hasonlíthatom magam a társasági szépségekhez, és nem maradok alul. De időben férjhez mentem, mielőtt ez elhatalmasodhatott volna rajtam, és azóta még csak hasonló érzés sem kísértett meg. A hervadás úgy tört rám, hogy már mentes voltam minden fennhéjázó hiúságtól. Így kevésbé volt fájdalmas azt látnom, hogy az idő visszavonhatatlanul tesz károkat bennem.

– Aimee, maga olyan szép, mint egy olasz madonna.

– Ne is mondja, Effie, az enyészeté vagyok.

Feltérdelt az ágyban, és gyors ujjakkal leoldotta magáról a hálóinget.

Effie izgatottan könyökölt fel, amint a hold fényében meglátta a meztelen női testet. A mutatvány hiába irányult volna a pusztulás demonstrálására, Effie lélegzete elakadt. A dús, érett gyümölcsöket idéző keblek kerekded, puha hasra omlottak, amely a legkisebb mozdulatra rezgett, mint a frissen gyúrt, puha tészta. Effie szerette volna megfogni, végigsimítani, ki is nyújtotta a kezét, de aztán sietve visszahúzta. Aimeere nézett, aki úgy tett, mintha nem vette volna észre.

Megfordult, és miközben Effie csak a vállakra omló hajtömeget és az ívesen szélesedő csípőt látta, Aimee visszaügyeskedte magát a hálóinget, és a párnára dőlt.

– Látja – suttogta maga elé.

– Látom – lihegte Effie.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2019-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A könyvet és a borítót Pintér József tervezte
William Dyce *Pegwell Bay* (1858)
című festményének felhasználásával
Kiadványszám 9042
Garamond Premier Pro betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3893 2